

## **РОЗДІЛ 9. КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ТА КРИМІНАЛІСТИКА; СУДОВА ЕКСПЕРТИЗА; ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ**

УДК 343.1

DOI <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2026.93.5.1>

### **ЩОДО ПРОДОВЖЕННЯ СТРОКУ ЗАПОБІЖНОГО ЗАХОДУ У ВИГЛЯДІ ТРИМАННЯ ПІД ВАРТОЮ ПІД ЧАС АПЕЛЯЦІЙНОГО ОСКАРЖЕННЯ ОБВИНУВАЛЬНОГО ВИРОКУ**

**Андрух В.В.,**  
*доктор філософії з права,  
старший викладач кафедри  
кримінального процесу та криміналістики,  
Донецький державний університет внутрішніх справ  
ORCID: 0009-0009-5440-8099*

**Андрух В.В. Щодо продовження строку запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою під час апеляційного оскарження обвинувального вироку.**

У статті досліджено проблематику продовження строку запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою під час апеляційного оскарження обвинувального вироку в умовах нормативної невизначеності. Обґрунтовано, що чинне кримінальне процесуальне законодавство не містить чіткої процедури продовження тримання особи під вартою після постановлення обвинувального вироку, який не набрав законної сили, що породжує практику автоматичного обмеження права людини на свободу. Вказано, що подібні ситуації суперечать принципу правової визначеності та не забезпечують належної рівноваги між інтересами правосуддя і правом особи на свободу та особисту недоторканість. Звернуто увагу, що тримання під вартою є винятковим запобіжним заходом із вираженим ізоляційним характером, застосування якого потребує чітких процесуальних гарантій і здійснення періодичного судового контролю за обґрунтованістю його подальшого застосування. Зазначено, що ухвалення обвинувального вироку не означає негайного набрання законної сили, а подання апеляційної скарги відтерміновує настання відповідних правових наслідків, що унеможливорює безумовне продовження обмеження свободи. Визначено, що відсутність окремого процесуального рішення про продовження тримання під вартою на стадії апеляційного перегляду створює ризик свавільного позбавлення волі. Доведено, що формальне зазначення у вироку про дію запобіжного заходу до набрання ним законної сили не відповідає стандартам Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод. Зауважено, що у практиці ЄСПЛ неодноразово констатовано порушення прав людини у випадках автоматичного продовження тримання під вартою без належного обґрунтування та визначеного строку. Констатовано, що апеляційне оскарження не повинно перетворюватися на додатковий тягар для особи у вигляді невизначеного за тривалістю позбавлення волі. Акцентовано увагу, національна судова практика переважно зводиться до збереження тримання під вартою без оцінки ризиків, передбачених кримінальним процесуальним законом. Підсумовано, що відсутність врегульованої процедури продовження тримання під вартою під час апеляційного перегляду обвинувального вироку є прогалиною кримінального процесуального закону. Наголошено на необхідності унормування порядку продовження такого запобіжного заходу з огляду на дотримання прав і свобод людини у кримінальному провадженні.

**Ключові слова:** запобіжний захід; строк; тримання під вартою; апеляційне оскарження; кримінальне провадження; право на свободу.

**Andrukh V.V. On extending the term of preventive measure in the form of detention during the appeal against the conviction.**

The article examines the issue of extending the term of preventive detention during an appeal against a conviction in conditions of regulatory uncertainty. It is argued that the current criminal procedure legislation does not contain a clear procedure for extending a person's detention after a conviction that has not yet entered into force, which gives rise to the practice of automatically restricting a person's right to liberty. It is pointed out that such situations contradict the principle of legal certainty and do not ensure an adequate balance between the interests of justice and the right of the individual to liberty and personal integrity. It is noted that detention is an exceptional preventive measure with a pronounced isolating character, the application of which requires clear procedural guarantees and periodic judicial review of the validity of its continued application. It was noted that the adoption of a guilty verdict does not mean that it immediately becomes legally binding, and the filing of an appeal postpones the onset of the relevant legal consequences, making it impossible to unconditionally extend the restriction of liberty. It has been determined that the absence of a separate procedural decision on the continuation of detention at the appeal stage creates a risk of arbitrary deprivation of liberty. It has been proven that a formal indication in the verdict of the preventive measure before it enters into force does not comply with the standards of the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms. It is noted that the ECHR has repeatedly found human rights violations in cases of automatic extension of detention without proper justification and a specified time limit. It is stated that an appeal should not become an additional burden for a person in the form of indefinite deprivation of liberty. It was emphasized that national judicial practice mainly boils down to maintaining detention without assessing the risks provided for by criminal procedural law. It was concluded that the absence of a regulated procedure for extending detention during the appeal review of a conviction is a gap in criminal procedural law. The need to regulate the procedure for extending such a preventive measure was emphasized, taking into account the observance of human rights and freedoms in criminal proceedings.

**Key words:** preventive measure; term; detention; appeal; criminal proceedings; right to liberty.

**Постановка проблеми.** Чинні кримінальні процесуальні норми не сприяють регулюванню права особи на свободу і особисту недоторканність. Зміст чинного КПК не містить норм, які б встановлювали максимальні строки тримання під вартою під час судового розгляду. Виходячи зі змісту процесуальних норм, обов'язком суду до спливу продовженого строку є повторний розгляд питання доцільності продовження тримання обвинуваченого під вартою, якщо судове провадження не було завершено до його спливу. Це може призводити до невизначеного у часі продовження строку суворого обмеження права людини на свободу [1, с. 313].

Проблематика продовження строку запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою під час апеляційного оскарження обвинувального вироку зумовлена насамперед нормативно невизначеністю механізму подальшого обмеження права обвинуваченого на свободу. Зокрема норми кримінального процесуального закону не містять відповідних вказівок щодо продовження чи скасування тримання під вартою протягом періоду, коли обвинувальний вирок не набрав законної сили допоки триває процедура його оскарження в апеляційному порядку. Неврегульованість цього питання породжує негативні наслідки у вигляді автоматичного продовження позбавлення свободи, не зважаючи на наявність або відсутність ризиків неналежної процесуальної поведінки обвинуваченого. Як наслідок, інститут апеляційного оскарження замість перевірки законності й обґрунтованості рішень суду першої інстанції, лише підсилює правову невизначеність, що суперечить вимогам європейських стандартів захисту прав людини.

**Мета дослідження.** Метою статті є дослідження недоліків нормативно-правового регулювання та правозастосування процесуальних норм щодо продовження дії запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою протягом апеляційного оскарження обвинувального вироку. Для досягнення зазначеної мети вбачається необхідним: з'ясування доктринальних підходів у частині дотримання права на свободу та особисту недоторканність під час перегляду рішення суду першої інстанції в апеляційному порядку; визначити нормативні та правозастосовні дефекти щодо продовження тривалості дії запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою протягом апеляційного оскарження обвинувального вироку.

**Стан опрацювання проблематики.** Питанням особливостей реалізації права на апеляційний перегляд рішень і ухвал суду першої інстанції приділено значну увагу в працях багатьох сучасних

науковців, таких як Н.Р. Бобечко, Ю.М. Грошевий, О.П. Іваницька, Ю.М. Короїд, Г.В. Корчевний, О.Ю. Костюченко, В.І. Маринів, В.Т. Нор, М.А. Погорецький, М.Є. Савенко Ю.П. Янович та ін. Водночас проблема продовження строку тримання особи під вартою у випадку, коли обвинувальний вирок не набрав законної сили у зв'язку з поданням апеляційної скарги, залишається мало дослідженою та потребує здійснення подальших наукових пошуків.

**Виклад основного матеріалу.** У системі запобіжних заходів кримінального провадження тримання під вартою справедливо визнається винятковим заходом процесуального примусу, застосування якого допускається лише за наявності достатніх і належним чином обґрунтованих підстав [2, с. 122]. Крім того тримання під вартою визначається самим суворим запобіжним заходом у кримінальному процесі, яким суттєво обмежується основоположне права на свободу особи. Тривале за відсутності судового контролю обмеження права на свободу може приводити до порушення інших важливих прав і свобод людини у кримінальному провадженні [3, с. 127]. Тримання під вартою має ізоляційну природу, що розкривається через відокремлення підозрюваного (обвинуваченого) від суспільства, шляхом поміщення у спеціальну установу – слідчий ізолятор (установа виконання покарань) [4, с. 350]. Водночас, у практичному вимірі, не можна заперечувати, що за наявності визначених кримінальним процесуальним законом підстав, тримання під вартою дійсно сприяє досягненню дієвості кримінального провадження [5, с. 137]. У разі існування ризиків, передбачених ст. 177 КПК України, ізоляційні заходи є цілком обґрунтованими та необхідними для забезпечення належної процесуальної поведінки особи, а також реалізації завдань кримінального судочинства в цілому. Разом із тим, винятковість і суворість запобіжного заходу у виді тримання під вартою зумовлюють потребу у наявності чітко визначеного механізму його застосування, продовження та перегляду, особливо на етапі апеляційного оскарження обвинувального вироку.

Варто зауважити, що ухвалення судом обвинувального вироку не означає негайного набрання ним законної сили. Вирок суду першої інстанції набирає законної сили тільки після спливу тридцятиденного строку на апеляційне оскарження у випадках, коли апеляційну скаргу подано не було (ст. 532 КПК України) [6]. І, навпаки, у разі подання апеляційної скарги вступ вироку в законну силу відтермінується до моменту ухвалення відповідного рішення судом апеляційної інстанції (ч. 1 ст. 400) [6]. Наприклад, у резолютивній частині вироку Галицького районного суду м. Львова від 03 вересня 2025 року (справа № 461/9555/24) суд вказує, що вирок набирає законної сили після спливу строків, необхідних для подання апеляційної скарги, якщо обвинувачений зрештою не подавав таку скаргу. Проте якщо апеляційну скаргу на вирок було подано, тоді він набере законної сили одразу після ухвалення рішення судом апеляційної інстанції [7]. Це зумовлено тим, що особа має непорушне право подати апеляційну скаргу через суд першої інстанції, який ухвалив рішення після проголошення вироку (ст. 395 КПК України) [8]. Подання апеляційної скарги призупиняє процес набрання вироком законної сили, а разом із цим – настання пов'язаних правових наслідків. Таким чином, у період між проголошенням обвинувального вироку та його остаточним переглядом апеляційним судом виникає ситуація, в межах якої постановлено обвинувальний вирок, однак до набрання останнім законної сили, особа вважається невинуватою та не починає відбувати покарання, що набуває особливої ваги у контексті подальшого застосування або продовження застосованого раніше запобіжного заходу, пов'язаного з обмеженням права на свободу.

Станом на сьогодні одним із найбільш актуальних питань в межах кримінального судочинства є дотримання прав осіб, до яких застосовано запобіжний захід у виді тримання під вартою. Це обумовлено тим, що тримання під вартою як винятковий запобіжний захід безпосередньо здійснює найінтенсивніше втручання у право людини на свободу та особисту недоторканість, а, отже, потребує процесуальної передбачуваності та дієвих гарантій від свавільного позбавлення волі на будь-якому етапі кримінального провадження. Власне навіть під час винесення обвинувального вироку суд зобов'язаний вирішити питання щодо подальшої долі заходів забезпечення кримінального провадження, включно з обранням раніше запобіжним заходом до моменту набрання вироком законної сили (пп. 4 п. 1 ч. 4 ст. 374 КПК України) [6]. Зазначене знаходить свій прояв у низці судових рішень. Зокрема, вироком Дніпровського районного суду м. Дніпродзержинська від 18 квітня 2024 року (справа № 209/5302/21) вирішено питання щодо залишення без змін застосованого запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, допоки вирок не набере законної сили [8]. Іншим прикладом слугує вирок Березівського районного суду Закарпатської області від 26 січня 2026 року від 18 квітня 2024 року (справа № 297/3477/24), в якому суд зауважив, що обраний на попередніх стадіях кримінального провадження запобіжний захід у вигляді тримання під

вартою залишено щодо обвинуваченого без змін до моменту набрання вироком законної сили [9]. Як правило, судді обґрунтовують свою думку тим, що ухвалення обвинувального вироку істотно змінює процесуальне становище особи, оскільки на підставі досліджених доказів встановлено її винуватість у вчиненні кримінального правопорушення. За таких умов зростає ризик ухилення від відбування покарання, що може унеможливити або суттєво ускладнити виконання вироку після набрання ним законної сили.

В цілому варто погодитись, що вимоги, по'язані з вирішенням питання про подальшу долю запобіжного заходу у виді тримання під вартою після винесення обвинувального вироку дозволяє попередити неналежну поведінку особи у перехідний період, доки вирок не вступить у законну силу, а засуджений не почне відбувати призначене покарання. У межах роз'яснень, наданих Пленумом Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ у Постанові № 14 від 19 грудня 2014 року вказано, що у разі ухвалення обвинувального вироку суд має право залишити обвинуваченого під вартою до набрання цим вироком законної сили. На думку суду, застосування тримання особи під вартою після ухвалення обвинувального вироку обґрунтовується необхідністю забезпечення ефективності кримінального провадження, зокрема шляхом створення належних процесуальних механізмів для швидкого та реального виконання остаточного судового рішення [10]. При цьому не можна залишити поза увагою, що у тій самій постанові Пленуму Вищого спеціалізованого суду України міститься принципово важливе застереження, яке фактично спростовує можливість тримання особи під вартою до набрання вироком законної сили. Суд прямо вказує, що у разі виникнення питання про доцільність та обґрунтованість подальшого тримання засудженого під вартою на стадії апеляційного оскарження, суд апеляційної інстанції має право або змінити, або навіть скасувати цей запобіжний захід. Більше того, з метою забезпечення прав засудженого суд апеляційної інстанції, здійснюючи розгляд оскаржуваного вироку, у випадках, коли відсутня можливість завершити апеляційне провадження до спливу двомісячного строку з дня ухвалення судом першої інстанції вироку, зобов'язаний незалежно від наявності клопотань сторін здійснити розгляд питання доцільності й обґрунтованості подальшого тримання під вартою [10]. Така позиція свідчить про неправильність автоматичного продовження запобіжного заходу та підкреслює необхідність періодичного судового контролю шляхом перегляду обставин, які вказують на існування ризиків, визначених ст. 177 КПК України. Тобто навіть за логікою самого суду тримання під вартою після постановлення обвинувального вироку не може розглядатися як безумовне та невизначене у часі обмеження свободи. Воно підлягає повторній перевірці з урахуванням необхідності, пропорційності та обґрунтованості, що прямо пов'язано з гарантіями права на свободу та особисту недоторканість.

Водночас Д. Пономаренко справедливо зауважує, що висвітлена у постанові позиція Вищого спеціалізованого суду України не надала чіткої та зрозумілої відповіді на запитання про обрання, зміну чи продовження запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою до набрання вироком законної сили [11, с. 43]. Внаслідок цього судова практика дотепер дотримується усталеного підходу, відповідно до якого в межах резолютивної частини обвинувальних вироків зазначаються формальні посилання на те, що тримання під вартою залишається чинним до набрання вироком законної сили. Фактично відбувається продовження позбавлення волі на весь термін до моменту початку виконання покарання, навіть попри подання стороною захисту скарги до суду апеляційної інстанції. Однак наявність поданої апеляційної скарги на вирок суду означає незавершеність кримінального провадження в контексті перевірки законності й обґрунтованості постановленого вироку, а дія презумпції невинуватості особи в її процесуальному значенні зберігається до набрання вироком законної сили. Тобто, з одного боку, вирок ще може бути змінений або скасований, а, з іншого – особа продовжує перебувати під вартою в умовах, коли строки такого обмеження прямо не конкретизовані.

Враховуючи зазначене, допустимість продовження дії тримання під вартою під час апеляційного перегляду обвинувального вироку є суттєвим недоліком чинного кримінального процесуального закону, оскільки подання апеляційної скарги має призупиняти процес набрання вироком законної сили, а тому до особи не можуть бути застосовані наслідки, остаточні визначені вироком суду. Крім того обмеження особистого характеру, пов'язані з правом на свободу та особисту недоторканість, потребують перегляду. Інакше, подібні ситуації негативно впливають на дотримання прав і свобод людини, адже через відсутність належного врегулювання питання про продовження запобіжного заходу у виді тримання під вартою особа вимушена протягом невизначеного терміну

знаходиться під вартою, в той час як потенційні ризики протидії кримінальному провадженню або вчинення іншої неналежної процесуальної поведінки можуть бути відсутніми. Зауважимо, що судова практика свідчить про недостатність одного лише зазначення про неналежну процесуальну поведінку особи під час з'ясування необхідності застосування запобіжних заходів, а будь-які висновки про існування ризиків мають бути підтверджені відповідними матеріалами [12; 13].

Внаслідок відсутності належного нормативного врегулювання продовження тримання під вартою під час апеляційного оскарження обвинувального вироку, цей запобіжний захід автоматично продовжується без окремої, чітко врегульованої процедури перевірки підстав та строків запровадження такого обмеження. Хоча тримання особи під вартою без окремого судового рішення є неприпустимим, на чому наголошує ЄСПЛ у справі «Eduard Shabalin v. Russia» [14]. Фактичне збереження ізоляції особи на невизначений період тривалості апеляційного розгляду, без встановлення конкретного строку та без перегляду процесуального рішення щодо продовження тримання під вартою після проголошення вироку, не повною мірою узгоджується з вимогами правової визначеності та гарантіями захисту права на свободу. У низці рішень ЄСПЛ визнано порушенням Конвенції «автоматичне» продовження тримання особи під вартою. Наприклад, у справі у справі «Ruslan Yakovenko v. Ukraine» ЄСПЛ доволі критично оцінив існуючий підхід до питання подальшого тримання особи під вартою після постановлення вироку. У зазначеній справі звернуто увагу, що подання апеляційної скарги призвело до надмірного продовження позбавлення волі заявника, яке тривало невизначений строк. Національні суди, посилаючись на те, що вирок не набрав законної сили, зобов'язали продовжити тримати скажника під вартою до остаточного вирішення справи в межах апеляційної інстанції. При цьому не було здійснено нової оцінки ризиків, які б обґрунтували необхідність подальшого застосування саме такого суворого запобіжного заходу. В результаті, апеляційне оскарження перетворилося для заявника на додатковий процесуальний тягар у вигляді позбавлення волі навіть понад строк, визначений вироком суду першої інстанції. ЄСПЛ підкреслив, що будь-яке продовження позбавлення волі має ґрунтуватися на чіткій правовій підставі, бути передбачуваним і супроводжуватися належною судовою перевіркою. Сам по собі факт оскарження вироку не може автоматично призводити до подальшого тримання особи під вартою без окремого мотивованого рішення. Період позбавлення волі не може бути невизначеним лише через те, що триває апеляційний перегляд вироку [15]. В межах цієї справи ЄСПЛ дійшов висновку, що апеляційне оскарження фактично створило надмірний процесуальний тягар та поставило особу у несприятливе процесуальне становище, внаслідок чого вона зазнала негативних наслідків, що розглядається як порушення Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод [16, с. 433]. Іншим прикладом слугує справа «Solmaz v. Turkey», де ЄСПЛ дійшов висновку, що період утримання особи під вартою після постановлення вироку судом першої інстанції та до завершення апеляційного перегляду підлягає оцінці на відповідність вимогам «розумного строку». Безумовним є те, що тримання під вартою обирається на підставі наявності обґрунтованої підозри, але після певного проміжку часу цього вже недостатньо. В цьому контексті автоматичне утримання особи під вартою після проголошення вироку є неприйнятним, оскільки виникає потреба у встановленні того, чи продовжують існувати підстави, що виправдовують подальше позбавлення волі [17]. Таким чином, позиція ЄСПЛ демонструє неприпустимість поширеної практики, коли у вироку формально зазначається, що тримання під вартою діє до набрання вироком законної сили, але без визначення конкретного строку та подальшої перевірки обґрунтованості продовження цього запобіжного заходу під час тривалості апеляційного оскарження обвинувального вироку.

Зрештою, тримання під вартою потребує не формального посилення на залишення без змін у резолютивній частині вироку, а вивіреного та врегульованого механізму перевірки підстав, ризиків і пропорційності подальшого обмеження свободи обвинуваченого з урахуванням європейський стандартів захисту прав людини. Саме тому проблема правового регулювання порядку продовження тримання під вартою, зокрема під час апеляційного оскарження обвинувального вироку, набуває особливої актуальності з огляду на потребу дотримання рівноваги між інтересами правосуддя та правом людини на свободу й особисту недоторканість. Зазначене обумовлює нагальну потребу внесення змін і доповнень до змісту кримінального процесуального законодавства в частині унормування процедури продовження строку запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою під час апеляційного оскарження обвинувального вироку.

**Висновки.** Прогалиною кримінального процесуального закону є неврегульованість процедури продовження строку запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою під час апеляційного

оскарження обвинувального вироку. Практика судового провадження йде шляхом вказівки в змісті обвинувального вироку, що запобіжний захід у вигляді тримання під вартою діє до набрання таким вирокком законної сили, що не узгоджується з принципом правової визначеності. Перебіг апеляційного провадження може тривати досить значний термін часу, протягом якого особа триматиметься під вартою у невизначених часових межах. Вказана нормативна прогалина та існуюча дефектна практика судового провадження щодо відповідної вказівки в обвинувальному вирокку не сприяє забезпеченню права обвинуваченого на свободу під час апеляційного провадження.

Для забезпечення засади правової визначеності та права обвинуваченого на свободу під час апеляційного провадження слід унормувати у приписах КПК України процедуру продовження строку запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою у ході апеляційного оскарження обвинувального вироку.

#### СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Лоскутов Т.О. Предмет регулювання кримінального процесуального права: монографія. Київ: Юридичний світ, 2016. 416 с.
2. Беспалько І.Л. Реалізація пропорційності при застосуванні заходів забезпечення кримінального провадження. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2020. № 2. С. 119-124. URL: [http://apnl.dnu.in.ua/2\\_2020/2\\_2020.pdf#page=119](http://apnl.dnu.in.ua/2_2020/2_2020.pdf#page=119) (дата звернення: 4.02.2026).
3. Лоскутов Т.О. Правова регламентація тримання під вартою в умовах воєнного стану. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е.О. Дідоренка*. 2022. № 2 (98). С. 126-135. DOI: 10.33766/2524-0323.98.126-135.
4. Лоскутов Т.О. Нормативні дефекти ізоляційних запобіжних заходів у кримінальному провадженні в умовах воєнного стану. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету. Серія: Право*. 2025. № 91. Ч. 4. С. 349-354. DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2025.91.4.49>.
5. Бабій С.В. Реалізація галузевих засад кримінального провадження під час обрання, зміни, скасування тримання під вартою: дис. ... докт. філософії. Одеса. 2025. 237 с. URL: <https://dspace.onua.edu.ua/server/api/core/bitstreams/b9cd3287-430a-4e7d-9b9b-f87234d7785e/content> (дата звернення: 4.02.2026).
6. кримінальний процесуальний кодекс України. Закон України від 13 квіт. 2012 р. № 4651-VI. *Голос України*. 2012. №№ 90-91. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 4.02.2026).
7. Вирок Галицького районного суду м. Львова від 03 вересня 2025 року. Справа № 461/9555/24. Провадження № 1-кп/461/256/25. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/130049767> (дата звернення: 4.02.2026).
8. Вирок Дніпровського районного суду м. Дніпродзержинська від 18 квітня 2024 року. Справа № 209/5302/21. Провадження № 1-кп/209/61/24. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/118439943> (дата звернення: 4.02.2026).
9. Вирок Берегівський районний суд Закарпатської області від 26 січня 2026 року. Справа № 297/3477/24. Провадження № 1-кп/297/151/26. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/133590431> (дата звернення: 4.02.2026).
10. Про узагальнення судової практики застосування судами першої та апеляційної інстанцій процесуального законодавства щодо обрання, продовження запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою: Постанова Пленуму Вишого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 19 грудня 2014 року № 14. URL: [https://zib.com.ua/ua/print/114155-uzagalnennya\\_sudovoi\\_praktiki\\_schodo\\_trimannya\\_pid\\_vartoyu.html](https://zib.com.ua/ua/print/114155-uzagalnennya_sudovoi_praktiki_schodo_trimannya_pid_vartoyu.html) (дата звернення: 4.02.2026).
11. Пономаренко Д. Обрання запобіжного заходу на підставі вироку, який не набув законної сили. *Вісник Національної асоціації адвокатів України*. 2015. № 7-8 (15). С. 43-44. URL: <https://unba.org.ua/assets/uploads/news/publikacii/publ-ponomarenko.pdf> (дата звернення: 4.02.2026).
12. Ухвала Ладижанського міського суду Вінницької області від 20 листопада 2015 року. Справа № 135/1484/15-к. Провадження № 1-кп/135/78/15. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/53718009> (дата звернення: 4.02.2026).

13. Ухвала Сахновщинського районного суду Харківської області від 24 вересня 2015 року. Справа № 634/804/15-к. Провадження № 1-кс/634/74/15. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/51757941> (дата звернення: 4.02.2026).
14. Case of Eduard Shabalin v. Russia. № 1937/05. 16.10.2014. URL: [https://hudoc.echr.coe.int/eng#%22itemid%22:\[%22001-147026%22\]](https://hudoc.echr.coe.int/eng#%22itemid%22:[%22001-147026%22]) (дата звернення: 4.02.2026).
15. Case of Ruslan Yakovenko v. Ukraine. № 5425/11. 04.07.2015. URL: [https://hudoc.echr.coe.int/fre#%22itemid%22:\[%22001-154978%22\]](https://hudoc.echr.coe.int/fre#%22itemid%22:[%22001-154978%22]) (дата звернення: 4.02.2026).
16. Погорецький М.А., Старенький О.С. Право на апеляційне оскарження у кримінальному провадженні: стандарти Європейського суду з прав людини та їх імплементація в Україні. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2025. Вип. 3. Ч. 2. С. 429-437. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2025.03.2.69>.
17. Case of Solmaz v. Turkey. № 27561/02. 16.01.2007. URL: [https://hudoc.echr.coe.int/fre#%22itemid%22:\[%22001-79053%22\]](https://hudoc.echr.coe.int/fre#%22itemid%22:[%22001-79053%22]) (дата звернення: 4.02.2026).

Дата першого надходження рукопису до видання: 4.02.2026  
Дата прийняття до друку рукопису після рецензування: 20.02.2026  
Дата публікації: 5.03.2026

© Андрух В.В., 2026

Стаття поширюється на умовах ліцензії CC BY 4.0